

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **Zemědělské družstvo Mostek**, se sídlem Mostek, pošta Choceň, zast. JUDr. Petrem Nuckollsem, advokátem v Ústí nad Orlicí, Barcalova 2, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. prosince 2008, čj. 9857/08-1200-602944, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. prosince 2008, čj. 9857/08-1200-602944, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.907,- Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání do rozhodnutí Finančního úřadu ve Vysokém Mýtě o dodatečném vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005.

-2-

Prvně namítal, že žalobce ve zprávě z daňové kontroly uvedl nesprávnou částku vyčísľující vnesenou půdu. Žalobci tak bylo upřeno právo dané mu ust. § 16 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), neboť se vyjadřoval k údajům, jež byly nesprávné. Navíc pokud žalovaný zjistil v této zprávě pochybení, měl provést opravu, neboť zpráva je důkazním prostředkem ve smyslu ust. § 31 odst. 4 daňového řádu.

Dále žalobce vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, dle něhož vnesená půda a vnesený majetek je zařazen do dalšího majetkového podílu. Žalobce odkázal na ust. § 7 odst. 4 zákona č. 42/1992 Sb., o úpravě majetkových vztahů a vypořádání majetkových nároků v družstvech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 42/1992 Sb.“), dle něhož jsou majetkové vklady oprávněných osob součástí základního podílu. Žalobce tak namítal, že žalovaný věc nesprávně právně posuzuje a na zjištěný skutkový stav neaplikuje správné právní předpisy. Zdůraznil, že žádný právní předpis nezakazuje dohodu mezi povinnou a oprávněnou osobou o tom, že nároky budou vypořádány v rámci vypořádání majetkového podílu oprávněné osoby na transformovaném družstvu, tedy dle zákona č. 42/1992 Sb. Právě v daném případě k takové dohodě došlo a to k dohodě o vypořádání hospodářskými objekty vybudovanými na pozemku oprávněné osoby.

Žalobce vyslovil rovněž nesouhlas se závěrem žalovaného, dle něhož o přechodu vlastnictví veškerých staveb v ust. § 1 odst. 1 písm. c/ zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě majetkových vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“) rozhoduje pozemkový úřad a že tudíž k účinnosti smlouvy o vydání jakékoliv takové stavby nebylo třeba registrace státním notářstvím.

Za nepřipadný označil žalobce rovněž názor žalovaného, dle něhož zastavěný pozemek nebylo možno vydat jinak než podle § 11 odst. 7 zákona o půdě. Žalovaný tento závěr učinil navíc v rozporu se závazným právním názorem vysloveným krajským soudem v předcházejícím řízení.

Dále žalobce poukázal na to, že žalovaný sice na daný případ správně aplikuje ust. § 13 zákona č. 42/1992 Sb., nicméně toto ustanovení nesprávně vykládá, když z něho dovozuje, že vypořádání majetkového podílu mohlo být provedeno jakoukoliv formou, na níž se oprávněná a povinná osoba dohodly. Poukázal na to, že jestliže se v daném případě tyto osoby dohodly na tom, že vypořádání bude provedeno formou notářského zápisu, sepsaného dne 31. 10. 1994, příčí se citovanému právnímu předpisu zpochybňování tohoto vypořádání z formálních důvodů ze strany žalovaného. Dle žalobce tedy vyplývá, že k vypořádání došlo, byl učiněn úkon směřující k zápisu oprávněné osoby jako vlastníka nemovitostí do katastru nemovitostí, aniž by bylo nutno brát zřetel na formu tohoto úkonu.

Žalovaný rovněž dle žalobce nevzal v úvahu, že majetkový podíl mohlo vypořádat pouze transformované družstvo. V daném případě byl žalobce, jako transformované družstvo, zapsán do obchodního rejstříku dnem 13. 1. 1993.

Žalobce zdůraznil, že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá závěr o tom, že žalobce uplatnil obě odčitatelné položky z titulu vypořádání majetkového podílu podle zákona č. 42/1992 Sb. vydáním hospodářských objektů vybudovaných na pozemku oprávněné osoby, k němuž došlo ve formě notářského zápisu ze dne 31. 10. 1994. Vypořádání se týkalo základního podílu (znehodnocení budov, vnesená půda, vnesený movitý majetek) i dalšího podílu na majetku družstva (transformačního podílu). Žalobce tak prokázal čas plnění a to, že k vypořádání došlo dle zákona č. 42/1992 Sb.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce uplatnil na ř. 241 daňového přiznání odčitatelnou položku v celkové výši 9.638.500,00 Kč. Správce daně zkoumal oprávněnost uplatněné částky a přitom mu vznikly pochybnosti o uplatnění odčitatelné položky k majetkovému podílu oprávněné osoby Ing. V. Z. (dále jen oprávněná osoba). U této oprávněné osoby uplatnil žalobce odčitatelnou položku ve výši 1.829.637,00 Kč ze vneseného majetku a 790.050,00 Kč z transformačního podílu.

Hodnocením jednotlivých důkazních prostředků prezentovaných v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dovodil, že dle správce daně došlo k vypořádání veškerých nároků oprávněné osoby vydáním nemovitostí na základě dohody ze dne 16. 9. 1991, následně schválené rozhodnutím okresního pozemkového úřadu. Toto vypořádání se dle správce daně týkalo jednak veškerého nemovitého majetku oprávněné osoby a dále i nemovitého majetku ve vlastnictví žalobce vybudovaného na pozemcích oprávněné osoby. Skutečnost, že o konečném vypořádání majetkových nároků oprávněné osoby bylo jednáno i později (tj. po 16. 9. 1991), nebylo zpochybňováno. K žádnému dalšímu plnění ve prospěch oprávněné osoby ze strany odvolatele však již nedošlo. Skutečnost, že některá administrativní opatření spojená se změnou vlastnictví objektů byla provedena až v roce 1994, kdy byly stavby zlegalizovány a zapsány do katastru nemovitostí, nemá vliv na nabytí právní účinnosti zmiňované dohody.

Žalovaný dále uvedl, že byl žalobce v odvolacím řízení vyzván k prokázání výše základního majetkového podílu oprávněné osoby a odstranění pochybností správce daně, zda restituční náhrady oprávněné osoby nebyly chybně zahrnuty do základního majetkového podílu v rámci transformace družstva. Žádné další důkazní prostředky týkající se vyčíslení náhrad oprávněné osoby však žalobce nepředložil.

Dále uvedl, že žalobce uplatnil v daňovém přiznání odčitatelnou položku ve výši 1,829.637,00 Kč. Tato položka se týkala majetku, který byl oprávněné osobě vydán z titulu navrácení odebraných nemovitostí oprávněné osobě podle zákona o půdě. Vypořádáním majetkového podílu nevznikl odvolateli nárok na uplatnění odčitatelné položky dle § 34 odst. 9 zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), jež se týká vypořádání majetkových podílů dle zákona č. 42/1992 Sb. Další uplatněná odčitatelná položka ve výši 790.050,00 Kč se týkala „transformačního podílu“ vyčísleného dle § 17 písm. a) a c) zákona č. 42/1992 Sb. v celkové výši 1,580.100,80 Kč.

Žalovaný dále konstatoval, že na základě názoru zdejšího soudu doplnil správce daně odvolací řízení a vyzval žalobce k prokázání všech skutečností souvisejících s vypořádáním majetkových nároků oprávněné osoby, mj. zda byl v souladu s § 13 zákona č. 42/1992 Sb. nárok oprávněné osobě vypořádán, kdy a jakou formou.

Žalovaný vyslovil přesvědčení, že skutečnost, že v době vydání nebyly nemovitosti (tj. původně odňaté budovy a budovy vybudované žalobcem na pozemku oprávněné osoby) oceněny, nebrání přechodu jejich vlastnictví. Notářský zápis ze dne 31. 10. 1994 nemohl být dle žalovaného vyhodnocen jako důkaz prokazující, že podíl oprávněné osobě byl vypořádán k tomuto datu a žalobce pro své tvrzení žádný jiný důkaz nepředložil, když na výzvu správci daně nedoložil, jaká část ve finančním vyjádření připadla na náhradu v rámci restitučních nároků a jaká část v rámci transformačních nároků oprávněné osoby. K okamžiku plnění (uskutečnění účetního případu) měl žalobce povinnost o této skutečnosti účtovat, hodnotu plnění vyčíslit ve finančním vyjádření a o případných rozdílech vzájemných nároků oprávněné a povinné osoby účtovat do nákladů či výnosů odvolatele. Za roky 1991 - 1994, kdy probíhala restituce a transformace, nebylo účetnictví správci daně ze strany žalobce poskytnuto. Správce daně tak nemohl ani na základě účetních zápisů šetřené skutečnosti ověřit.

Žalovaný vyslovil rovněž přesvědčení, že oprávněná osoba se již před rokem 1993 chovala k předmětným nemovitostem jako vlastník, o čemž svědčí předmětný notářský zápis, dále skutečnost, že Ing. V. Z. přiznal k datu 1. 1. 1993 k těmto budovám daň z nemovitostí, dále to, že některé budovy měl žalobce již před zmiňovaným rokem 1993 pronajaté a v neposlední řadě i skutečnost, že žalobce sám do protokolu prohlásil, že další vyrovnání, než jaké bylo uvedené v dohodě, již neproběhlo. Žalovaný tak dospěl k názoru, že základní podíl na transformovaném družstvu oprávněné osobě vůbec nevznikl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Daná věc je před zdejším soudem projednávána již potřetí.

V řízení probíhajícím na základě prvně podané žaloby krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalobce, jako povinná osoba, uzavřel s oprávněnou osobou ke dni 16. 9. 1991 dohodu o vydání nemovitostí a o vzájemném vypořádání ve smyslu zákona o půdě. Z jejího obsahu vyplynulo, že žalobce vydá oprávněné osobě

nemovitosti v dohodě blíže identifikované v článku I. a to ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o schválení této dohody. Současně bylo konstatováno, že žalobce „v souladu s rozhodnutím členské schůze ze dne 12. 9. 1991 vydá na základě finančního vypořádání i hospodářské objekty (ve smlouvě opět taxativně vyjmenované), ve vlastnictví žalobce, které byly vybudovány na pozemku původního vlastníka v k.ú. Koldín.“ Dále bylo konstatováno, že „další upřesnění uvede oprávněná osoba při konkrétním vyrovnání. Finanční vypořádání bude provedeno po použití znaleckých posudků.“ Ze správního spisu bylo dále patrné, že předmětná dohoda byla schválena rozhodnutím Okresního úřadu v Ústí nad Orlicí, jež nabylo právní moci k datu 18. 11. 1991. V rozhodnutí bylo konstatováno, že dohoda odpovídá zákonu č. 229/1991 Sb., a podle jeho ust. § 9 odst. 2 ji úřad schválil. Současně konstatoval, že „vyrovnání obě strany provedou dalším projednáním a uzavřením dohody na základě znaleckých posudků o stavu staveb. Toto není předmětem uzavřené dohody, která slouží k úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku.“ Správní spis dále obsahoval prohlášení ve formě notářského zápisu, sepsané k datu 31. 10. 1994. V něm oprávněná osoba prohlásila, že na základě shora citované dohody a rozhodnutí okresního úřadu jí byly vydány nemovitosti v k.ú. Koldín. Dále prohlásila, že je vlastníkem dále specifikovaných staveb, jež jí byly vydány, ale nejsou zapsány v katastru nemovitostí a nedochovaly se k nim žádné doklady. Jedná se o stavby, které byly postaveny před rokem 1976. Dále bylo v prohlášení konstatováno, že Městský úřad v Chocni potvrdil dne 25. 10. 1994 faktickou existenci těchto staveb a to po provedeném státním stavebním dohledu a konstatoval, že stavby jsou v dobrém technickém stavu kromě zbořeníště na parcele č. 211.

Na základě těchto důkazů označil krajský soud v pořadí prvně vydané rozhodnutí žalovaného za nezákonné, a proto je zrušil rozsudkem ze dne 13.6. 2008, čj. 31 Ca 62/2008-30) a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ztotožnil se s námitkou uvedenou v žalobě, že žalobce nevypořádal, a ani nemohl vypořádat, veškeré nároky oprávněné osoby vydáním nemovitostí pouze na základě dohody ze dne 16. 9. 1991. Jak vyplynulo z jejího obsahu, byla sice uzavřena v souladu se zákonem o půdě, nicméně na jejím základě došlo po jejím následném schválení okresním úřadem pouze k vydání nemovitostí, jež byly původnímu vlastníkovi odňaty. Rozhodnutí okresního úřadu pak v odůvodnění hovoří výslovně o tom, že dohoda slouží toliko k úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku. Proto ani další vyrovnání, jak okresní úřad uvedl, není předmětem uzavřené dohody a obě strany ho provedou až po dalším projednání uzavřením dohody na základě znaleckých posudků o stavu staveb. Jinými slovy řečeno, okresní úřad v souladu se zákonem o půdě dospěl k závěru, že vypořádání majetkového podílu převodem hospodářských objektů, jež byly ve vlastnictví žalobce, se nemohlo uskutečnit dohodou sepsanou v roce 1991. Takový postup totiž zákon o půdě neumožňoval. Tomuto závěru ostatně koresponduje i vyjádření okresního úřadu v odůvodnění rozhodnutí, jímž byla dohoda o vrácení pozemků původně odňatých schválena. V době uzavření a schválení dohody navíc neexistovala pro vypořádání majetkových účastí oprávněných osob na majetku družstva legislativní opora. Závěr žalovaného, že došlo k převodu nemovitostí vybudovaných žalobcem na pozemku oprávněné osoby dne 18. 11.

1991 oprávněné osobě, označil proto krajský soud za rozporný se zjištěným skutkovým stavem a tím i platnými právními předpisy. Nemohl být proto podkladem pro hodnocení v daňovém řízení, zda žalobce měl právo na uplatnění odčitatelné položky ve smyslu ust. § 34 odst. 9 zákona o daních z příjmů. Správci daně bylo uloženo provést další šetření za účelem zjištění, jaké další důkazy svědčí o tom, že došlo k finančnímu vypořádání převodem hospodářských budov ve vlastnictví žalobce na oprávněnou osobu.

Žalovaný vyzval v nově otevřeném odvolacím řízení žalobce, aby svoje tvrzení, že k převodu vlastnického práva ke shora vzpomínaným budovám došlo v roce 1993, či v období následujícím, prokázal. Žalobce na výzvu písemně reagoval. Hodnocením důkazů ve vazbě na vyjádření žalobce žalovaný znovu podané odvolání zamítl. Žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí krajský soud označil za důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil (rozsudek ze dne 16. 10. 2009, čj. 31 Ca 223/2008-44). Proti tomuto rozhodnutí brojil žalovaný kasační stížností, na základě níž Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil (rozsudek ze dne 23. 4. 2010, čj. 2 Afs 137/2009-84), neboť označil jej za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

Krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného opět v řízení podle části třetí hlavy, druhé, dílu prvního s.ř.s. s cílem napravit vytýkané nedostatky svého rozsudku ze dne 16. 10. 2009, čj. 31 Ca 223/2008-44 v duchu závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí navázal krajský soud na své závěry vyslovené v soudním řízení vedeném pod sp. zn. 31 Ca 62/2008, z nichž ostatně vyplynuly i důvody, proč muselo být prvotně vydané rozhodnutí žalovaného zrušeno. Jednalo se především o hodnocení dohody ze dne 16. 9. 1991 včetně rozhodnutí pozemkového úřadu. V daném případě dospěl zdejší soud k jednoznačnému závěru, že žalobce nevypořádal a ani nemohl vypořádat veškeré nároky oprávněné osoby vydáním nemovitostí pouze na základě uvedené dohody. Názor žalovaného vyslovený v předcházejícím rozhodnutí, že budovy vystavěné žalobcem na pozemku oprávněné osoby byly této osobě vydány zmiňovanou dohodou, označil soud za rozporný se zjištěným skutkovým stavem a žalovanému uložil provést další šetření za účelem získání dalších důkazů. V nově otevřeném odvolacím řízení vyzval žalovaný, v souladu se závazným právním názorem zdejšího soudu, žalobce, aby svoje tvrzení, že k převodu vlastnického práva ke shora vzpomínaným budovám došlo v roce 1993, či v období následujícím, prokázal. Na tuto výzvu reagoval žalobce sdělením, že Ing. Z. byl oprávněnou osobou ve smyslu § 14 zákona č. 42/1992 Sb., přičemž základní podíl na majetku činil 10,329.802,- Kč. Dále uvedl, že „v souladu s ust. § 13 citované právní úpravy byl nárok oprávněné osoby vypořádán navrácením vlastnického práva k odebraným nemovitostem dnem 18. 11. 1991 a zařízením administrativního opatření spojeného se změnou vlastnictví objektů v hospodářském středisku Koldín ve prospěch oprávněné osoby dne 31. 10. 1994.“ Uvedl rovněž, že zápis z jednání představenstva ze dne 1. 12. 1992 a rovněž nájemní smlouva, na základě níž vznikl žalobci závazek za nájemné z budov ve Vozejčkách, nebyly dohledány.

Krajský soud následně hodnotil právní závěry žalovaného učiněné na základě takto ukončeného důkazního řízení se závěrem, že nebyly uskutečněny v duchu závazného právního názoru zdejšího soudu vysloveného v předcházejícím zrušujícím rozsudku a ani neodpovídaly zásadám stanoveným zákonem o půdě. Žalobu proto označil za důvodnou.

Krajský soud hodnotil předmět sporu v tomto přezkumném řízení na základě důkazů ve spise založených s úmyslem nesporného zjištění, zda žalobce splnil při uplatnění odčitatelné položky od základů daně podmínky dané ustanovením § 34 odstavec 9 zákona o daních z příjmů, tedy zda splnil časový test vymezený obdobím let 1993 – 2005, a současně i podmínku další, tedy že majetkový podíl byl vypořádán dle zákona číslo 42/1992 Sb. Za důkazy ozřejmující spornou věc označil krajský soud dohodu ze dne 16. 9. 1991, rozhodnutí okresního pozemkového úřadu ze dne 29. 10. 1991, dále výzvu oprávněné osoby Ing. Z. ze dne 23. 12. 1992 a výpis z obchodního rejstříku.

Z těchto důkazů jednoznačně vyplynulo, že na základě dohody ze dne 16. 9. 1991 byly oprávněné osobě vydány toliko nemovitosti a to stavby a pozemky, jež jí byly v minulém období odňaty. Tento názor vyslovil zdejší soud již v pořadí prvním přezkumném řízení a žalovaný jím byl vázán. Na odůvodnění svého názoru krajský soud v plném rozsahu odkazuje. Dále k věci uvádí, že smluvní ujednání v dohodě uvedené nesvědčí jednoznačně ve prospěch názoru žalovaného, že by oprávněné osobě byly budovy vydány k datu nabytí právní moci rozhodnutí pozemkového úřadu, tedy k datu 18. 11. 1991. Pro takový postup neexistovala v daném období zákonná opora. Zákon o půdě totiž umožnil vydávat pozemek i se stavbou za účelem vypořádání majetkového podílu dle zákona číslo 42/1992 Sb. až následně vydanou novelou, která nabyla účinnosti k datu 1. 7. 1993. Žalovaný si navíc mylně vyložil obsah smluvního ujednání mezi povinnou a oprávněnou osobou, když z něho dovozuje, že veškeré nároky oprávněné osoby byly vypořádány vydáním nemovitostí na základě dohody. V dohodě je přitom uvedeno, že žalobce vydá v souladu s rozhodnutím členské schůze i hospodářské objekty ve vlastnictví žalobce vybudované na pozemku původního vlastníka. Na toto ujednání, jak ostatně zdůraznil krajský soud již v předcházejícím přezkumném řízení, navazovalo i rozhodnutí pozemkového úřadu, v němž bylo jednoznačně konstatováno, že vyrovnání bude zrealizováno dalším uzavřením dohody na základě znaleckých posudků.

Za další důkaz, jenž svědčí ve prospěch názoru žalobce, považuje krajský soud dopis oprávněné osoby, Ing. V. Z., nadepsaný jako výzva k vydání majetkového podílu na transformaci ZD Mostek, který byl adresován žalobci a vyhotoven k datu 23. 12. 1992. Oprávněná osoba v něm uvádí, že je vlastníkem majetkového podílu vzniklého na transformaci ZD Mostek. Podle ust. § 13 odst. 2 zákona č. 42/1992 Sb. žádala o jeho vydání, které požadovala za účelem zajištění vlastní zemědělské výroby. Dále uvedla, že vychází z dohody o vzájemném vypořádání, kterou s žalobcem uzavřela a která byla schválena představenstvem

žalobce dne 1. 12. 1992. Z uvedeného právního úkonu oprávněné osoby lze tedy dovodit, že ke konci roku 1992 proběhlo jednání mezi oprávněnou osobou a žalobcem, na základě něhož následně, k datu 23. 12. 1992, požádala tato oprávněná osoba o vydání majetkového podílu. Z jejího podání jednoznačně vyplývá, že žádala o transformační podíl a nikoliv o náhradu dle zákona o půdě a to na sklonku roku 1992. Z žádných důkazů přitom nevyplyvá, že by jí byl transformační podíl vydán do konce tohoto roku.

Ve prospěch takto vysloveného závěru svědčí rovněž skutečnost, že stanovy žalobce, jakožto transformovaného družstva, byly schváleny k datu 18. 12. 1992, takže teprve po tomto datu mohly být majetkové podíly vypořádány.

Krajský soud na základě takto provedeného hodnocení důkazů má zato, že žalobce splnil vydáním budov oprávněné osobě, vystavěných původně na pozemcích této osoby, podmínky pro uplatnění odčitatelné položky od základu daně ve smyslu ust. § 34 odst. 9 zákona o daních z příjmů. Tato skutečnost nemůže být vyvrácena dalšími nepřímými důkazy žalovaného, jež tvoří daňové přiznání k dani z nemovitostí podané oprávněnou osobou k datu 1. 1. 1993, ani zápis z jednání žalobce odkazující na nájemní vztah a platbu nájemného. Pokud totiž oprávněná osoba činila právní úkony, jež nenavazovaly na skutkový i právní stav, tedy pokud by v mylné představě o tom, že je vlastníkem předmětných budov, podala k datu 1. 1. 1993 daňové přiznání k dani z nemovitostí a s žalobcem si ujednala platbu nájemného za užívání těchto budov, nelze její počínání považovat za důkaz, jenž by svědčil o tom, že byla v době, kdy tyto úkony činila, vlastníkem těchto nemovitostí. I když nelze zcela jednoznačně konstatovat, k jakému datu získala oprávněná osoba vlastnické právo k budovám, které byly žalobcem vystavěny na jejich pozemcích, považuje krajský soud za zcela nesporné, že se tak stalo v období let 1993 až 2005, tedy v časovém rozmezí, jež si jako podmínku stanoví zákon o daních z příjmů.

Krajský soud proto napadené rozhodnutí zrušil ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Nezabýval se již námitkami, které se týkaly nedostatků obsažených ve zprávě o daňové kontrole, neboť jejich posouzení již bylo s ohledem na rozhodnutí ve věci bezpředmětné.

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byl zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,-- Kč a odměna zástupce a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s.ř.s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Ze soudního spisu je zřejmé, že ve věci učinil zástupce 3 úkony právní služby po 2.100,-- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu). Dále krajský soud přiznal žalobci nárok na úhradu 3 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300,--

Kč a nárok na náhradu jízdného z Ústí nad Orlicí do Hradce Králové a zpět ve výši 725,- Kč včetně 4 půlhodin ztráty času po 100,- Kč. To vše včetně DPH. Žalovaný proto byl zavázán k náhradě nákladů řízení v celkové výši uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Hradci Králové dne 29. července 2010

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu